Felhívjuk kedves Olvasóink figyelmét a borító első belső oldalán – immár a 2013 februári szám óta – szereplő gyermekcikkre, a **GYERMEKSAROKRA**. Szeretnénk, ha a gyermekek is minél fiatalabb korban olvashatnának, hallhatnának a misszióról.

IMASAROK: Az eddigi imamelléklet helyett *az egyes cikkek végén lesz mostantól a cikk tartalmához kapcsolódó, vagy magában a cikkben szereplő aktuális imatéma.*

Tartalom:

Zambia: „Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van..." 3
Aktuális téma: Kié az életem? 4
Franciaország: Az én életem Istené!. 5
Ecuador: A Nap ünnepe. 6
Malawi: Kihez tartozol?. 8
Malawi: Morgan, az imám fia 9
Japán: Kitartó hűség 11
Ecuador: A Leghatalmasabb ÚR szolgálatában 13
Németország: Nem egyszerű, viszont jobb! 15
Banglades: Minden csak a sors játéka lenne? 16
Németország: Mi tölti ki az életemet? 18
Oroszország: Az élet kihívásai. 19

Dr. Keszi Krisztina februárban érkezik haza féléves itthoni szabadságra. Mint már decemberi számunkban megírtuk, március, április és május hónapban több helyre ellátogat, hogy beszámoljon zambiai orvos-misszionáriusi szolgálatáról.

A helyszínekről és időpontokról érdeklődni lehet az info@liebenzell.hu e-mail címen. Ha már teljes lesz a programterv, honlapunkon is lehet majd tájékozódni.

Minden, a misszió iránt érdeklődő Olvasónk figyelmébe ajánljuk a**z Ébredés Alapítvány kiadásában megjelent dr. Sípos Ete Álmos: Bevezetés a missziológiába című könyvet**, amely többek között hazai és külföldi ébredésekről, missziós munkákról, gyülekezeti szinten megvalósuló misszióról számol be. A teológiai meghatározásoktól indulva, a történelmi példákon keresztül, egészen a mai, aktuális egyházi és gyülekezetépítési kérdésekig jut el a szerző. A könyv a teológiai elemzések mellett gyakorlati konzekvenciákat is megfogalmaz, amelyek mindenki számára tanulságosak lehetnek, aki a misszió mai útjait keresi.

FRISS HÍREK A MISSZIÓBÓL címmel havonta elkészítünk egy öt diából álló, képes missziói tájékoztatót (PowerPoint-ként), ami minden oldalon egy-egy országhoz kapcsolódóan konkrét és friss imatémákat közöl. Ezek a rövid hírek és imatémák nagy segítséget jelentenek abban, hogy nyomon kövessük Isten ügyének aktuális alakulását világszerte. Felhasználhatjuk személyes imaéletünkben, vagy akár gyülekezeti közösségben is! Szívesen küldjük bárkinek, aki igényli az info@liebenzell.hu címen. *(Az anyagot csak elektronikus levélben tudjuk küldeni.)*

Kérjük, ha teheti, támogassa szolgálatunkat személyi jövedelemadója 1%-ával!
Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Alapítvány
Adószám: 18543494-1-13

IMPACT – Németországban

Rövidtávú missziós szolgálati lehetőség Németországban, 18–24 éves fiataloknak

Hol?

Németországban, a Fekete erdőben, Bad Liebenzell mellett, a Monbachtal-i Konferencia Központban

Milyen feladatra?

Szolgálatok iskolás gyermekek között, ifjúsági rendezvényeken, missziói munka, kétkezi munka (konyhán és a kertben, építés, takarítás stb.)

Mikor?

2014. októberétől 2015. májusáig (8 hónap).

Kiknek?

18–24 év közötti fiataloknak, akik alapszinten tudnak németül

Mennyibe kerül?

250 € /hó (ez nem tartalmazza a ki- és a hazautazás díját).

Időpontok (tervezett)

2014. szeptember 8–14 között,
Bad Liebenzellben előkészítő napok, a csapat ismerkedése

2015. májusában a visszatérést előkészítő napok; a csoport közösen értékeli Bad Liebenzellben az együtt eltöltött nyolc hónapot.

Készen állsz felmutatni és átadni Isten szeretetét Monbachtalban? Elmúltál 18, és szeretnél egy kis nemzetközi csapattal együtt élni, tanulni és szolgálni? Szeretnéd közelebbről megismerni a külmissziót?

Ha igen, akkor vedd fel velünk a kapcsolatot az info@liebenzell.hu címen mielőbb! Amikor betelik a létszám, akkor zárul le a jelentkezés.

További részleteket honlapunkon találsz:
http://www.liebenzell.hu

Utazási lehetőség Liebenzellbe

Ebben az évben is szerveződik egy csoport, amely **Bad Liebenzellbe (Németország) utazik**, hogy részt vegyen a Misszió nagy pünkösdi ünnepén **(2014. június 8–9.)**. Az utazás célja, hogy a résztvevők személyesen is átéljék ezt a nagyszabású rendezvényt, ahol a csendesnapok keretén belül – többek között – ünnepélyesen fogadják a hazatérő misszionáriusokat és kiküldik az újakat. De lehetőség nyílik majd arra is, hogy megismerjék az úgynevezett missziói hegyet, a misszió központját (főiskola, missziói múzeum, a környék egy-két érdekessége stb.).

A tervek szerint **a csoport június 7-én reggel indul bérelt autóval/busszal** (létszámtól függően), és 11-én este érkezik haza Budapestre. Kint a szállás, az étkezések, illetve az előadások és programok tolmácsolása biztosítva lesz. Az előzetes számítások szerint **az utazás teljes költsége (útiköltség, szállás, étkezések) kb.: 60.000.– Ft/fő.** Aki szívesen csatlakozna az utazókhoz, kérjük, hogy vegye fel a kapcsolatot **Csapkovics Bertalannal a 06-30-757-1873-as telefonszámon, vagy e-mailben a csapkovicsb@gmail.com címen.** Ő egyeztet a további részletekről a résztvevőkkel.

A mi dolgunk csak egy: feltétel nélkül bízni Istenben és követni Őt, bárhová vezet. Ő szeret bennünket és utunkat úgy vezérli, hogy az javunkra legyen.

Zambia:

„Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van...”

Ennek a jól ismert éneknek a sorai jutottak eszembe, amikor december elején elköszöntünk egy misszionárius családtól; Breuningerék hét évig szolgáltak a zambiai teamben. Az a szokás, hogy amikor valaki nyugdíjba megy, végleg hazautazik, vagy esetleg egy másik országban folytatja szolgálatát, közösen búcsúztatjuk el. Ezek az alkalmak a Rézövezetben vannak. Mivel ez közel 2000 km-es utazást jelent nekem, elég ritkán tudok személyesen részt venni rajtuk. Most azonban mégis vállaltam a hosszú utat.

Azok, akik rendszeresen olvassák a Külmissziói Híradót, jól ismerik Evelyne Breuninger nevét. Azt viszont nyílván kevesen tudják, hogy ő Ernst Vatter lánya. (Ezt én sem tudtam hosszú ideig.) Azé az Ernst Vatteré, aki a Liebenzelli Misszió igazgatója volt hosszú éveken át, és akinek része volt abban, hogy megalakult Magyarországon a Liebenzelli Misszió magyar ága. Asztalos Zoltán, a Molnár Mária Külmissziói Alapítvány korábbi vezetője és Ernst Vatter ugyanis barátok voltak. Amikor az 1989-es politikai változások után találkoztak, megalakult az önálló magyar ág. Ennek küldöttjeként szolgálhatok én itt Zambiában, és nem egy másik országban, vagy egy másik misszióban.

Evelyne az Amano Keresztyén Iskolában először nővérként dolgozott. Amikor a fia magántanuló lett, az ő oktatása mellett egyre inkább az asszonyok között végzett lelki szolgálat került előtérbe az életében. Először csak az iskolában dolgozó asszonyok, később a lakásuk közelében lakó asszonyok is csatlakoztak a kis csoporthoz. Evelyne a biblikus keresztyén hit alapjait tanította nekik. Azért most különösen is hálás, hogy az egyik asszony, miután megértette Isten akaratát, minden unszolás nélkül vállalta a munka további folytatását.

Evelyne férje, Marcus itt, az Amano Iskolában dolgozott mint project manager; vezetése alatt sok minden új, hasznos dolog épült (tornaterem, étkező, hálóterem a fiúknak). Liebenzellben is project managerként dolgozott; ő felügyelte annak az otthonnak a vezetését, amelyet a külmissziós szolgálatból hazatért diakonissza nővéreknek építettek. Lelkiségéről sok mindent elárul a róla hallott kis történet. Az egyszerű, olcsó terv az volt, hogy a nővéreknek lesz külön szobájuk, de közösen használják a folyosó végén levő fürdőszobát, mosdóhelyiséget. Marcus azonban, fáradságot nem kímélve, addig intézkedett, amíg kiharcolta, hogy minden szobának külön kis vizes blokkja legyen. Ez természetesen neki is többletmunkát, több szervezést jelentett, de mindent megtett azért, hogy az ÚR szolgálatában megfáradt nővéreknek kényelmesebb öregséget biztosítson.

Amikor ezt a történetet hallottam, arra gondoltam, hogy aki ilyen irgalmas szívvel tud tekinteni Isten idős szolgáira, az az én barátom. Örülök, hogy most, a közös alkalmunkon elmondhattam ezt neki.

Ernst Vatter, Evelyne édesapja eszköz volt Isten kezében, hogy én ide Zambiába jöhettem. Nem gondoltam, hogy egyszer majd a lánya mellett állok Afrika földjén, Zambiában. Amikor a búcsútalálkozón Evelyne mellett álltam, az jutott eszembe, hogy az Örökkévaló Isten biztos kézzel igazgatja életünk útját. Vannak dolgok, amelyek kiderülnek, és vannak dolgok, amelyek titokban maradnak, amiket nem tudunk, nem látunk, és majd csak az örökkévalóságban értünk meg. A mi dolgunk csak egy: feltétel nélkül bízni Istenben és követni Őt, bárhová vezet. Ő szeret bennünket és utunkat úgy vezérli, hogy az javunkra legyen. Ő mindig, mindenen keresztül jót munkál, örökkévaló jót!

Amikor a testvérek ezeket a sorokat olvassák, én már valószínűleg otthon leszek, Magyarországon, hogy a négy éves ciklus utáni szolgálati szabadságomat eltöltsem. A mielőbbi személyes viszontlátás reményében köszöntöm szeretettel minden testvéremet:

Hálaadás

1. Isten képessé tesz ilyen hosszú utazásokra.
2. A zambiai csapatban szolgáló munkatársak között jó a légkör.
3. A klinika új igazgatója és lelkipásztora több mindent szeretne megváltoztatni.
4. Több nővér igen becsületesen, szorgalmasan dolgozik.
5. A ngululai vasárnapi iskolások áldozatkészen vállalták, hogy a klinikán és a gyülekezetben előadják a karácsonyi történetet.
6. Hazautazhatok és lehetőségem lesz az otthoni testvérekkel személyesen találkozni.

Kérések

1. A változtatásra irányuló törekvéseket keresztül lehessen vinni, annak ellenére, hogy mi állami-missziói intézmény vagyunk.
2. Az erdei falvak vasárnapi iskoláiban a sok mozgás, csere, gyakori tanítóváltások ellenére is haladjon a munka.
3. A Mungwi kölcsönkönyvtárba a könyvek visszakerüljenek, hogy mások is olvashassák.
4. Énók öccse, Dániel hirtelen nagyon beteg lett, sajnos már meg is halt. Énók családjára kérjük Isten vigasztalását.
5. Adjon az Úr áldott otthoni tartózkodást, készítse elő a szolgálati körutat.

Dr. Keszi Krisztina

2006 óta végez orvos-misszionáriusi munkát Zambiában

Kié az életem?

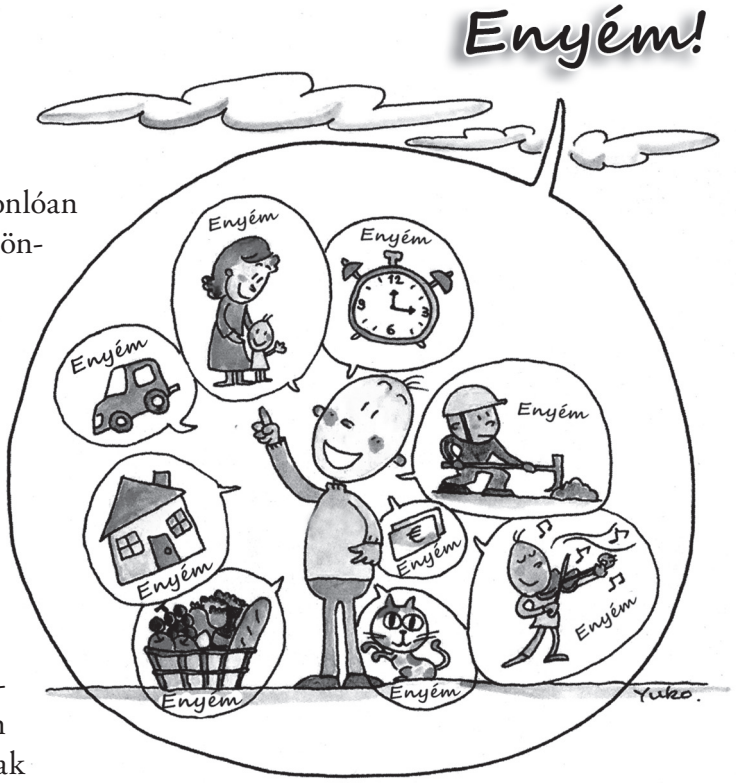

Van, amit a világon mindenütt ugyanúgy élnek meg az emberek. Ha szenvedésről, válságról, keserűségről vagy megbocsátásról van szó, mi, emberek nagyon hasonlóan érzünk – még akkor is, ha a látható reakciók talán különbözőek.

Kié az életem? – A világ különböző részein más és más helyzetekkel találkozunk. A világnak a nyugati felén az emberek önállóak és függetlenek akarnak lenni. Mindent a saját mércéjük szerint ítélnek meg, egyedül akarnak dönteni, és a sok lehetőség közül a maguk elgondolása szerint akarják kiválasztani a legmegfelelőbb megoldást.

A Kestner család Bangladesről szóló cikkében a Délkelet-Ázsiában élő szegények merőben más világáról olvashatunk. Az ő szemükben a mi választási lehetőségeink és szabad véleménynyilvánítási jogunk elérhetetlen luxus és életidegen filozófia. Ezért aztán nem is vágynak rá különösebben, hiszen azt tapasztalják a saját életükben, hogy a családi összetartás és a közös értékrend nagyon is jó.

Keresztyénként egy bukott világ igen eltérő közegeiben élünk. Egy azonban mégis összeköt bennünket. Ahol emberek a Biblia Istenének mércéjét tartják elsődlegesnek, új „tulajdonviszonyok" keletkeznek: új hovatartozás és új identitás jelenik meg.

– Isten Izráel népét a saját tulajdonául választja (2Mózes 19,5).
– Jézus az Övéi közé jött, és az Övéi nem fogadták be (János 1,11).
– A keresztyéneket azért váltotta meg, hogy az Ő tulajdonai legyenek (Efezus 1,14).
– A Jézushoz tartozók Gyülekezete lesz Isten tulajdon népe (1Péter 2,9).

Nagyon sok múlik azon, hogy egy ember Jézushoz akar-e tartozni, vagy sem. A nyugati világ embere, aki magát autonóm egyénnek tartja, egyáltalán nem tud a szellemi hatalmasságok létezéséről, és nem is ismeri azok természetét. A Sátánt sikerült kortársaink világképéből kiradírozni. Ezért aztán nincs is szükség senkire, aki ennél a gonosz erőnél hatalmasabb, és képes attól megszabadítani.

Legtöbbünknek a keresztyén identitás azt jelenti, hogy Jézushoz tartozunk, Isten gyermekeivé lettünk, és tudjuk: annak az élő Istennek lettünk a tulajdonai, akinél teljes biztonságban élhetünk, és aki irgalmasan elfogad minket.

A világ másik kétharmadán élő hittestvéreink azonban, akik a sötét szellemi erők működését gyakran szinte kézzelfoghatóan is tapasztalják, sokkal inkább tudatosítják magukban új személyazonosságukat, amelyet az életmentő hatalomváltás után kaptak, amikor átkerültek a királyok Királyának országába.

Rajzolónk, Yuko Neumann képei az Ézsaiás 40,12-vel kezdődő részt juttatják eszünkbe. Valóságos, de igen behatárolt világunkban úgy élünk, mint „egy csepp a tengerben", mindenható Istenünk mégis mindnyájunkat lát és nagy szeretettel a nevünkön szólít.

Köszönöm kedves Olvasóinknak, hogy saját hazájukban megismertetik az embereket az élő reménységgel, és ebben az új évben is támogatnak bennünket, amikor mi is ezt tesszük a világ különböző pontjain!

Martin Auch
missziói igazgató

Franciaország:

„Az én életem Istené!”

Ez egy olyan mondat, amely igaz, amelyet gyorsan ki kell mondani, de amelyet aztán meg is kell élni.

Éppen hazafelé autóztam, amikor lekanyarodáskor a szembe jövő autót már csak akkor vettem észre, amikor előttem volt.

Fékezzek? Gázt adjak? – suhant át az agyamon. Nem tudom, végül mit tettem. Csak annyit éreztem, hogy forog velem a világ, és felfohászkodom: *„Istenem, vigyázz rám!”*

A következő, amit tudatosítani tudtam magamban, ez volt: „De furán érzem magamat!”

Az autó átfordult a tetejére, én pedig fejjel lefelé ültem az ülésen.

Hatalmas csoda történt, mert sem a másik autóban ülő hölgynek, sem nekem nem esett komoly bajunk. Jó páran látták utána az autót, de senki nem akarta elhinni, hogy épségben kerültem ki belőle. Mindenki ezt hajtogatta: „Magának biztosan van őrangyala!”

Igen, Isten elküldte hozzám angyalait, és még egyszer nekem ajándékozta az életemet! Ez az élmény sokat segített abban, hogy tudatosabban éljek. A baleset nem csak szó szerint forgatott fel mindent bennem. Újra átgondoltam, mit jelent nekem az élet, hogyan éltem eddig, és hogyan akarok, illetve tudok élni ezután.

Így például ilyen gondolataim támadtak.

– Muszáj mindig mindent kézben tartanom? Az ütközéskor semmit nem tudtam irányítani, nem voltam ura a helyzetnek. Nem értettem, miért történt az egész, hiszen még csak fáradt sem voltam.

– Mi az életem célja, értelme?

– Mi történt volna, ha maradandó sérüléseket szenvedek?

Ugyanakkor a gyülekezetünk élete is foglalkoztat. Mi az, amin változtatni kellene? Mit kell szóvá tennem, vagy mikor kell csendben imádkozva várnom? Annál is inkább, mivel tudom, hogy Isten mindent a kezében tart, és gondja van mindenre.

Így tanulgatom rábízni a dolgokat Istenre, aztán imádkozva várni, hogy Ő cselekedjen. Eközben pedig egyre csak ámulok azon, ahogyan cselekszik, és rendezi az ügyeket. Én ugyan sokszor másképpen rendezném a dolgokat, de mivel Ő az én Uram, szeretnék mindig mindenben ráhagyatkozni.

Az életem tehát folyamatos tanulás. Mindenekelőtt azért, mert idegenként élek egy másik kultúrában. Gyülekezetünkben sem csak a francia kultúra és az én német kultúrám van jelen, hanem még tizenegy nemzetiség képviselteti magát. Ráadásul minden egyes gyülekezeti tagunknak megvan a saját története, életvitele, életfelfogása. Egy a lényeg: szeressük, fogadjuk el egymást, hallgassuk meg a másikat, tegyünk fel kérdéseket, mielőtt ítéletet mondanánk, merjünk új dolgokba belefogni és feladni kedvessé vált szokásainkat.

Így járjuk együtt az utat, formáljuk gyülekezeti életünket, és újra meg újra feltesszük a kérdést: Mit akar Isten az egyes emberekkel, illetve a gyülekezettel itt, Alençonban [álönszon]?

Nálunk a gyülekezeti tagok nehezen kötelezik el magukat egy egyház vagy egy szervezet mellett. Az emberek szeretik a szabadságot! De így vajon hogyan működjön, ill. hogyan működhet a gyülekezet?

Bizony nagy bölcsesség kell ahhoz, hogy előremozdítsuk a gyülekezeti életet, vagy vonzóvá tegyük azt, amikor olyan emberekkel kerülünk kapcsolatba, akik semmit vagy csak keveset tudnak Jézusról.

Nagyon örvendetes az, ami városunkban történik: a különböző gyülekezetek összejönnek, és együtt gondol-

koznak arról, hogy mi módon lehetünk jó bizonyság a kívülállók felé.

Sok kérdés motoszkál bennem, sok helyzetre egyáltalán nem tudom a megoldást, ennek ellenére nyugodt maradhatok – de mivel ezt könnyebb kimondani, mint megtenni, inkább azt kellene írnom, hogy nyugodt maradhatnék –, hiszen Isten mindent kézben tart, és tudja, mi nekem és az Ő gyülekezetének a legjobb.

Ezért tett rám mély benyomást a nagy francia matematikus és keresztyén filozófus, Blaise Pascal [blez pászkál] imája:

„Uram, nem kérek egészséget, betegséget, életet, vagy halált. Inkább azt kérem, hogy te rendelkezz egészségemről, betegségemről, életemről és halálomról a te dicsőségedre, az én üdvösségemre, gyülekezeted és szentjeid javára, akik közül a te kegyelmed által szeretnék lenni egy. Csak te tudod, mi nekem a szerinted való jó. Korlátlan hatalmú Úr vagy. Tégy velem akaratod szerint! Adj vagy végy el! Csak érd el, hogy akaratom teljesen belesimuljon a tiédbe!”

Urunk, köszönjük, *hogy Evelyn-t megőrizted a balesetben. Tanácsold őt, mikor kell csendben várnia, és mikor kell valamit szóvá tennie. Tedd a gyülekezetet vonzóvá a Rólad még keveset tudó embereknek. Áldd meg és tedd gyümölcsözővé a gyülekezetek összefogását.*

Evelyn Theurer

2010 májusától a normandiai Coutances-ben végzett gyülekezeti munkát, majd 2011 júliusa óta az alençoni gyülekezetben szolgál, főként az asszonyok között.

Ecuador:

A Nap ünnepe

Cotacachit áthatja a kecsua-indián kultúra a maga ősi hagyományaival és babonáival.

Még csak néhány hete lakom Cotacachiban [kotákácsi], ebben a kisvárosban, az ecuadori Andokban, de azt már látom, hogy ez itt teljesen más világ. Június 21-e a napforduló, amikor a naptár szerinti nyár elkezdődik. Az indiánok egészen különleges napnak tartják, mert akkor kezdődik legnagyobb ünnepük, az úgynevezett Inti Raymi, a Nap ünnepe. Ez tulajdonképpen egy aratási hálaadó ünnep, de teljesen sajátságos szabályokkal. Ezzel az egyik éjszaka kellett szembesülnöm.

Éjjel két óra volt. Hangos durrogtatás, kiabálás és sietős léptek zaja riasztott föl álmomból. Mi történik odakint? Álmosan az ablakhoz mentem, hogy megnézzem. Az, amit láttam, akciófilmre emlékeztetett, csakhogy itt minden valóságos volt. A sötétben egy csoport körvonalait tudtam kivenni: sötét ruhákba öltözött kecsua férfiak. Kapucnit húztak a fejükre, és kövekkel meg ostorokkal fegyverezték fel magukat. Néhány méterre tőlük egy másik csoportot is felfedeztem. Ők is kövekkel és ostorokkal szerelkeztek fel, és támadásba lendültek a másik csapat ellen. Ami ezután következett, olyan volt, mint egy rossz álom. A férfiak ordítoztak, kövek és füstbombák röpködtek mindenfelé. A levegőben sűrű, áthatolhatatlan füst gomolygott, ezért már semmit nem láttam. Kis idő múlva az első csoport tagjai elmenekültek. Mint egy látványszínház! Zaklatottan bújtam vissza az ágyba, de alvásról szó sem lehetett. Imádságban kértem Istent, békítse ki a két ellenséges csoportot.

Másnap a még szanaszét heverő kövek tanúskodtak az éjszaka történtekről. Valaki elmagyarázta nekem, hogy az éjszakai összetűzés is szerves része az ilyenkor sorra kerülő eseményeknek: a hagyományos táncok és rituális mosakodások mellett a vérontás is hozzátartozik a Nap ünnepéhez. Vérnek mindenképpen kell folynia, mert a Földanyát meg kell elégíteni ahhoz, hogy az elkövetkező évben is jó terméssel ajándékozza meg az embereket. Azért lehet ilyenkor a város minden utcáján táncoló kecsua indiánokkal találkozni, mert így is kifejezik tiszteletüket a Nap és a Földanya iránt.

Ugyanakkor az ünnep társadalmi esemény is, amikor ételre, alkoholra és ruházatra nem sajnálnak költeni, még ha

az év további részében a családnak nélkülöznie is kell. Egyre azon tűnődöm, hogy akkor kié is ezeknek az embereknek az élete, kiért is élnek. A társadalomért? A hagyományokért? Az ősi napistenhitért vagy a Földanyáért? Kié az életük?

Ezzel kapcsolatban egy másik élményem is nagyon elgondolkodtatott. Beszédbe elegyedtem egy fiatal kecsua asszonnyal, Aliciával. Elég hamar a bizalmába fogadott, és a lakásomon is felkeresett. Elmondta, hogy a nővérének gyomorrákja van, és nagyon fél, hogy elveszíti. Alicia a mi gyülekezetünkbe jár, itt, Cotacachiban, de őt és a nővérét minden héten felkeresik a Jehova tanúi, és együtt tanulmányozzák velük az Őrtorony újságot (a Jehova tanúi kiadványát). Alicia ettől nagyon elbizonytalanodott, és nem tudja, Istennel tölti-e majd az örökkévalóságot a mennyben.

Alicia nővérének az állapota rövid időn belül sokat romlott. Amikor elkezdett vért köpni, és Alicia megkérdezte, tudnánk-e segíteni, mindent félretettünk. Autóba szálltunk, és amilyen gyorsan csak tudtunk, a fővárosba, Quitoba hajtottunk velük, az ottani kórházba. Az utazás borzasztó volt, és nagyon féltem, hogy a fiatal nő útközben meghal. Könyörögtem Istenhez, hogy tegyen csodát a beteggel. A következő hetekben élet-halál közt lebegett. Mivel igen sok vért veszített, elkezdtük a gyülekezetben is szervezni a véradást, de már nem volt rá szükség. Az egyik reggel Aliciától kaptuk a hírt, hogy nővére, aki még csak 24 éves volt, elhunyt. El sem tudom mondani, mennyire fájt! Együtt gyászoltam Aliciával.

Miután segítettünk a holttestet Quitóból a család falujába szállítani, Alicia nővérét két napon át a házában ravatalozták föl. Együtt sírtam a gyászolókkal, ugyanakkor minden erőmmel igyekeztem Aliciát és a családját vigasztalni. Az egész falu eljött, hogy elbúcsúzzon a halottól. Ilyenkor általában egy katolikus pap is megjelenik, és imádkozik a halottért. Mivel a pap, számunkra ismeretlen okból, nem érkezett meg az első este, Alicia minket kért meg arra, hogy helyettesítsük. Így történt, hogy néhány kedves gyülekezeti tagunkkal együtt, akik elkísértek minket Cotacachiból, hirdethettük a Jézus Krisztusról szóló örömhírt ennek a nagyon szomorú alkalomnak a kapcsán. Isten nemcsak arra használt minket, hogy vigasztaljuk a gyászolókat, hanem általunk meg is bátorította őket.

Aliciának súlyos csapást és újabb terhet jelentett nővére halála, ugyanis házassági gondokkal is küzd. Elmondta, hogy férje egyáltalán nem értékeli azt, amit Alicia a házban, ill. a ház körül végez, veri őt, és nagyon megnehezíti a kapcsolattartást a családjával. Pedig neki rendkívül fontos a családja. Ismét kérdések tolultak fel bennem: Tulajdonképpen kié is az életünk? És kihez is tartozik Alicia? A Jehova tanúihoz? A katolikus egyházhoz vagy az evangéliumi gyülekezethez? A férjéhez? A családjához? Ezekre a kérdésekre, úgy tűnik, maga Alicia sem tudja a választ, csak azt látni, hogy vergődik, miközben ide-oda rángatják. Nekem, keresztyén embernek egyértelmű: Isten szeretete arra indít, hogy tegyek meg mindent az emberekért, és adjam nekik tovább Isten szeretetét. Az én életem Istené, ezért egész életemmel Őt akarom tisztelni.

Az a héber szó, amelyet úgy fordítunk, hogy tisztelet, dicséret, eredetileg valami olyat jelent, ami súlyos, nehéz, ami nagy súllyal esik a latba, vagy ami nagy hangsúlyt kap. És valóban ez a kérdés: Mi az igazán fajsúlyos kérdés az életemben? Mire szeretnék igazán nagy hangsúlyt fektetni? Világos, hogy Istenre, akit szeretek. Őt akarom tisztelni az életemmel, ám ez csak a cselekedeteimben válik nyilvánvalóvá mások számára is. Dávid írja ezt: „Eljön minden nép, amelyet alkottál, leborulnak előtted, Uram, és tiszteletet adnak nevednek. Nagy vagy te, csodákat teszel, te vagy Isten egyedül!... Magasztallak, Uram, Istenem, teljes szívből, és tisztelem nevedet örökké” (Zsolt 86,9–10.12).

Sok mindent elvehetnek tőlem, munkát, családot, barátokat, egészséget, pénzt, házat, de Istent nem. Ő most és mindörökre itt van nekem.

Kis kecsua nyelvlecke:

Ali tuta manta!	Jó reggelt!
Ali puncha!	Jó napot!
Ali tuta!	Jó estét!
Imashutita kangui?	Hogy hívnak?
Ñuka shutika …	XY-nak.
Imanallata cangui?	Hogy vagy?
Alillami cani.	Jól.
Pagui.	Köszönöm
Mama.	Anya
Taita.	Apa
Micuna	Étel
Achachay.	Hideg van.
Dios bendisachun.	Isten áldjon.
Dios canta cuyan.	Isten szeret téged.

Urunk, köszönjük neked,

hogy Ramonát Ecuadorba küldted. Segíts neki egyre jobban megérteni az ottani embereket. Adj neki jó gondolatokat, amikor Alíciával beszélget. Segíts Alíciának, hogy teljesen Rád tudja bízni az életét. Imádkozunk, hogy áldd meg Ramónát, aki március végétől két bibliaiskolában fog tanítani fontos tantárgyakat: Evangélizáció, Nők között végzett munka, Gyermek és ifjúsági munka.

Ramona Rudolph

2012 óta Ecuadorban, a kecsua indiánok között dolgozik. (L. Gyermeksarok!)

A fűvel fedett templomépületeket kővel dobálták meg... vagy vizet zúdítottak be oda.

Malawi:

Kihez tartozol?

Gyerekkoromban gyakran hallottam ezt a kérdést. A kérdező sokszor csak azt szerette volna megtudni, melyik az én családom. Sok gyermek egyszerűen csak annyit mond: Az anyukámhoz. Ha azonban a dolgok mélyére ásunk, megértjük, milyen nagy horderejű a kérdés: Kihez tartozol?

Erről a malawiakkal is el lehet beszélgetni, ahogyan én is tettem egyik munkatársunkkal itt, a Chisomo Bibliaiskolában. Harry-nek hívják, és asztalos mesterséget tanít hallgatóinknak az asztalosműhelyben. Diákjaink a délelőtti bibliai tantárgyak mellett délutánonként az asztalosság fortélyaival ismerkednek. Harry gyermekkorát nagyban befolyásolták azok a nehézségek, amelyeket átélt. Családi okokból például nem fejezhette be iskolai tanulmányait. Ehelyett nagyon korán a saját lábára kellett állnia, és gondoskodnia kellett a szüleiről is. Fiatalemberként szerette volna egy kicsit élvezni az életet. Akkoriban egy szálloda parkjában dolgozott kertészként, este pedig mellékállásban pincérkedett.

Gyakorlati oktatás
Asztalosműhely

Arra a kérdésre, hogy kihez is tartozik, eszébe sem jutott valamilyen vallási intézményben keresni a választ. Bár muzulmánnak vallotta magát, a vallás nem volt több neki puszta hagyománynál. Ezért is igyekezett a keresztyén rendezvényeket megakadályozni. Vasárnaponként azzal a szándékkal jöttek össze a barátaival, hogy az istentiszteleteket megzavarják. A fűvel fedett templomépületeket kővel dobálták meg, de nem egyszer a köveket egyenesen bedobták a keskeny ablakokon át a templom helyiségébe, vagy vizet zúdítottak be oda.

Egyszer aztán eljött az a nap, amikor erre a fontos kérdésre határozott választ kellett adnia. Az egész azzal az erős elhatározással indult, hogy ismét zavart kelt egy evangélizáló alkalmon. Váratlanul azonban egészen más szerepben találta magát. Ahelyett, hogy elkezdte volna megbontani a rendet, azon kapta magát, hogy figyelmesen hallgatja az igehirdetőt. Mintha csoda történt volna, a szavak magukkal ragadták. Amikor visszaemlékszik arra az alkalomra, maga sem tudja megmagyarázni a váratlan fordulatot. A lelkész éppen feltette a kérdést: Kihez tartozol? Harry élete aznap 180 fokos fordulatot vett. Az, amit azelőtt el sem tudott képzelni, most megtörtént. Világosan megértette az evangélium üzenetét: Isten annyira szereti az embereket, hogy Fiát, Jézus Krisztust elküldte a földre. Jézus azért jött, hogy megszabadítson minket a bűn hatalmából. Amikor meghalt a kereszten, azt a büntetést kapta meg, amelyet mi érdemeltünk volna. Harry életében először hallott arról, hogy az ember kegyelemből menekülhet meg, ha ezt a kegyelmet mint ajándékot elfogadja. Még aznap hittel rábízta magát Istenre. Számára az, hogy most már Istenhez tartozik, egészen rendkívüli, különleges dolog. Attól a naptól fogva ég a szíve azért, hogy még sok ember elfogadja ezt az ajándékot.

Valószínűleg ezért is választott egészen új hivatást. 2004-ben jelentkezett a Chisomo Bibliaiskolába, ahol egy év alatt nemcsak bibliai tanulmányokat folytatott, hanem az asztalos mesterséget is kitanulta. Az iskola elvégzése után visszatért szülőfalujába, hogy a gyülekezetben szolgáljon.

2009-ben meghívták a Chisomo Központba, hogy ő oktassa a hallgatókat az asztalosságra. Nagyon örülünk, hogy a munkatársunk lett. Igehirdetéseiben mindig Isten kegyelmi ajándékáról beszél (Róma 3,23–24). Sok honfitársa nehezen érti meg, hogy kegyelemből menekülhetünk meg, nem pedig jócselekedeteink alapján (Ef 2,8–9).

Erőpróba!

Körülbelül két és fél évvel ezelőtt jöttünk Malawiba. Az első két évben csicsevát tanultunk, ami az angol mellett Malawiban a hivatalos nyelv. 2013 júliusában már átvettük a Chisomo Bibliaiskola vezetését. Különösen Tobiasra mint vezetőre hárul nagy teher, hiszen nemcsak a diákokat tanítja, hanem sok egyéb feladatot is el kell látnia. A tanítást ketten végzik egy helybéli tanárral. Minden csicseva nyelven folyik: a megbeszélések, az előadások, a beszélgetések stb. Ez komoly megterhelést jelent, különösen, ha az embernek még nem egészen biztos a nyelvtudása. De minden feladathoz fel lehet nőni. Igaz, hogy nagy rajtunk a felelősség, a munkánkat mégis nagy örömmel végezzük. Annak ellenére, hogy erőnket meghaladó küldetést kaptunk, Isten nagy dolgokat vihet véghez általunk. Csodálatos dolog továbbadni azt, amit tanultunk, hatással lenni az emberekre és Isten Igéjét továbbadni nekik.

Azért imádkozunk, hogy diákjainkban egyre nőjön a vágy és az érdeklődés Isten Igéje iránt, és hogy Isten történelmet írhasson velük. Isten más misszionáriusokat használt arra, hogy Harry megismerje Istent és a Bibliát. Ugyanakkor minket is használhat hasonló célokra ebben az évben. Elhívhat és felkészíthet új egyházi vezetőket, akik vállalják a felelősséggel járó megbízatást, és engedik, hogy Isten használja őket.

Imádkozzunk Harryért:
Isten áldja meg az ő bizonyságtételét, hogy általa sokan megismerjék Isten kegyelmének ajándékát. Imádkozzunk a családjáért is. Kérjük Istent, hogy Tobias egyre jobban megértse és beszélje a csicseva nyelvet, és adjon erőt neki sokrétű feladataihoz.

Tobias és Sarah Müller

2011 augusztus óta tartózkodnak Malawiban. Először nyelvet tanultak, majd 2013 augusztusa óta a Chisomo Bibliaiskolát vezetik.

Morgan a songai mecset imámjának az ötödik gyermeke.

Malawi:

Morgan, az imám fia

Morgan [morgen] az egyik leglelkesebb és legtehetségesebb gyermekmunkásunk. Minden héten eljön a gyerekklubunkba, hogy arról a Jézusról beszéljen a gyermekeknek, aki megszabadította őt a bűn hatalmából, és segít neki minden helyzetben.

Morgan a songai mecset imámjának az ötödik gyermeke. Kis korától kezdve hallotta az iszlám tanítását. Esténként, elalvás előtt az édesapa az iszlám fontos tantételeivel ismertette meg gyermekeit, vagy a már tanultakat kérdezte ki tőlük. Morgan szorgalmasan tanult, mégis gyakran előfordult, hogy nem tudott apja kérdéseire válaszolni, amiért néha még verést is kapott.

Rendszeres imádkozás

A mecset imámjának jó példával kell elöl járnia, és minden hívőt imádságra kell buzdítania. Azért, hogy eleget tegyen szülei kívánságának, Morgan kisgyermekként mindig elkísérte apját, amikor az a mecsetbe ment imádkozni. Félt a mindenható Allahtól, és úgy gondolta, rendszeres imádkozással pozitív irányban befolyásolhatja. Ezért az imádság szervesen beépült szigorú napirendjébe.

Morgan nagyon igyekezett nyugodt, békés kisfiúként élni, és az iszlám szabályait betartani, hogy halála után Allah befogadja. Azt is tanították neki, hogy minden vétekért alamizsnát kell adni a szegényeknek, mert ez tetszik Allahnak.

Vallásoktatás

Így hívják azt a tantárgyat, amely legjobban az etikához hasonlít. Morgan ott tanult a keresztyénségről és az iszlámról. A tanagyag olyan sok ellentmondást tartalmazott, hogy a fiú teljesen összezavarodott. Például egyszer azt mondta a tanító, hogy Jézus Isten Fia. A következő órán pedig azt, hogy Istennek nincsen fia, Jézus csak egy próféta volt. Utólag Morgan hamiskás mosollyal jegyezte meg, hogy ebből a tantárgyból azért is nem sikerült a vizsgája, mert a tananyag túl zavaros volt.

Amikor Morgan 13 éves volt, apja egy új asszony miatt elhagyta a családját. A fiú mégis rendszeresen járt a mecsetbe imádkozni meg a Korán iskolába. Olyan jó eredményekkel zárta a nyolc osztályos általános iskolát, hogy felvették gimnáziumba.

Tánc és zene

Az Urschitz család a SOM[1] nevű partnerszervezettel háromnapos ifjúsági konferenciát szervezett vendégelőadókkal és zenei programmal. Morgan elfogadta a meghívást barátaival együtt, mert szerették volna kitáncolni magukat. A vendégelőadó maga is muzulmán háttérből jött, és Istent meg Allahot hasonlította össze. Elmondta, hogy mindig igyekezett elnyerni Allah tetszését, de sosem járt sikerrel.

Morgan kihasználta a lehetőséget, és feltette azokat a kérdéseit, amelyek régóta foglalkoztatták, és amelyekre egyedül nem találta meg a választ. Szöget ütött a fejébe az, hogy teljesen mindegy, mennyire igyekszik, Allah előtt sosem állhat meg. Megértette, hogy Isten viszont mindent azért tesz, hogy az emberekkel kapcsolatba kerüljön. Aznap Morgan megértette, hogy Jézus Isten Fia, aki az emberek iránti szeretetből meghalt a kereszten, hogy az emberek bűnbocsánatot kaphassanak. Vagyis a keresztyénség azt az Istent hirdeti, aki nem vár semmilyen teljesítményt, hanem szeretetből menti meg az embert.

[1]Save Orphans Ministry = Árva-Mentő Szervezet

A hit első lépései és megtapasztalásai

Ezentúl Morgan rendszeresen eljárt a vasárnap délutáni házi csoportba, ahol sokat tanult Istenről, az imádkozásról és a Bibliáról. Bár otthon nem mondta el, hogy keresztyén lett, rokonai másoktól mégis megtudták. Sokan kinevették és kigúnyolták, de ő nem bánta meg döntését. Apja mindenképpen azt akarta, hogy Morgan szakítson a keresztyénséggel, és járjon újra a mecsetbe. Mivel ez nem történt meg, megfenyegette fiát, hogy nem fedezi többé a tanulmányait. Teljesen elfordult tőle, és alig beszélt vele. Mivel Morgan nem hagyta magát zsarolni, abba kellett hagynia az iskolát, mert a tandíjat nem tudta kifizetni.

Ekkortájt Morgan édesanyja is úgy döntött, nem jár el többé a mecsetbe. Bölcsen csak ennyit mondott fiának: „Azt a hitet kövesd, amelyet megértesz. Egyetlen szülő sem képes megmenteni a gyerekeit. Arra csak Isten képes." Morgan szeretett volna tanulni, és miközben otthon lógatta a lábát, azon töprengett, nem volna-e jobb visszatérnie a muzulmán hithez. Abban a nehéz időszakban néhány keresztyén hűségesen kitartott mellette: imádkoztak érte, és bölcs tanácsokkal látták el. Aztán, teljesen váratlanul az egyik nem kormánypárti szervezet éppen a Songa-vidéken hirdette meg ösztöndíjprogramját, és Morgant is beválasztották az ösztöndíjas diákok közé. Megtapasztalta, hogy Isten személyesen törődik vele minden helyzetben.

Morgan imádkozik a családjáért

Morgan apja és testvérei mind a mai napig muzulmánok. Időközben valamennyire helyreállt a kapcsolata apjával. Édesanyja egy keresztyén közösségbe jár, de még nem értette meg az Isten kegyelmén alapuló megváltást. Állandóan a hittel kapcsolatos kérdéseket tesz fel.

Gyermekklubok

Chilongában heti rendszerességgel tartott gyerekklub résztvevőinek a száma alkalmanként 100 körül mozog. Szeptemberben Makunjéban is elkezdtünk egy gyerekklubot. Hálásak vagyunk a lelkes munkatársakért, akik mindent megtesznek azért, hogy a gyermekek Jézusról halljanak. Újabb és újabb játékötletekre van szükségünk. Ha a kedves Olvasó ismer olyan játékokat, amelyeket nagy csoporttal is lehet játszani, kérjük, írjon a következő címre: DeboraJaegers@gmx.de. (NÉMET V. ANGOL NYELVEN) Hálás köszönet minden játékért és imádságért!

Égő szívű munkatársak

Morgan kezdetben minden héten gyalog jött két barátjával Chilongába, hogy segítsenek nekünk a gyerekklubban. Csak az odaút 3 órát vett igénybe! Miután láttuk, hogy fiatal munkatársainknak ég a szívük a gyermekekért, és Jézusról akarnak nekik beszélni, pénzt adtunk nekik, hogy kerékpárt kölcsönözhessenek. Morgannek időközben egy biciklit ajándékoztunk hűséges szolgálatáért.

Debora Jägers

pedagógus-misszionáriusnőként szolgál Csilongában. A szociális-missziós falufejlesztési programban vesz részt mint óvodapedagógus.

Imádkozzunk mi is azért, *hogy Morgan családja megismerje a keresztyének Istenét; édesanyja el tudja hinni, hogy a megváltás kegyelemből lehet az övé!*

„Én és az én házam népe az Úrnak szolgálunk”

Japán:

Kitartó hűség

Nagyszüleim aprócska vidéki házában ott függött a falon az ismert kép a keskeny útról és a széles útról. Még mindig élénken él az emlékezetemben, amint újra meg újra ott kuporgok a falépcsőn, a képpel szemben, és azon gondolkodom, vajon én melyik úton haladok.

Valami, ami fontos. Talán egy életmottó. Ilyen mondat Józsué elhíresült fogadalma is, amelyet szintén gyakran látunk bekeretezve otthonokban: „Én és az én házam népe az Úrnak szolgálunk” (Józsué 24,15).

2012 szeptemberében Yokohama nagy városából nyugodtabb vidékre költöztünk. A kisváros neve Chikusei [csikuszej]. 100 000 lakosa van, az Ibaraki prefektúrához tartozik, és 100 km-re fekszik Tokiótól. Gretel Ruoff missziós nővérrel együtt szolgálunk itt: két kis gyülekezetért vagyunk felelősek. Az itteni templom 30 éve épült. A 2011-es, márciusi nagy földrengés itt, a környéken is éreztette hatását. A tető igen megrongálódott, a berendezés már amúgy is eléggé elavult volt, az épületen belül és kívül is szerszámok és különböző eszközök hevertek, amelyek hasznavehetetlenné váltak. A templomot mindennek lehetett volna nevezni, csak hívogatónak nem.

A javarészt idősebb emberekből álló gyülekezet azonban annál szívélyesebben fogadott minket! Az első pillanattól kezdve nagyon jól éreztük magunkat közöttük. Az emberek lépten-nyomon kifejezték hálájukat, amiért velük vagyunk. Hamar rájöttünk, hogy az Ishihara család központi szerepet tölt be a gyülekezet életében.

A gyülekezetet két évig mubokuként vagyis lelkész nélküli gyülekezetként tartották számon, ami egyáltalán nem volt könnyű időszak. A munkahelyi és családi feladatok mellett sok olyan problémát is meg kellett oldaniuk, amelyek tulajdonképpen egy lelkipásztor feladatai lettek volna.

Mivel az Ishihara család mindig is arra vágyott, hogy minél több ember meghallja az evangéliumot, és a lelkész nélküli időkben is Jézusba kapaszkodtak, teljesen magától értetődően hoztak áldozatokat a gyülekezetért.

Az édesapa:

Iwaonak hívnak. A nevem jelentése: szikla. 64 éves vagyok. Nemrég mentem nyugdíjba. Szívesen túrázom, és szeretek horgászni. Ha van időm, akkor modelleket építek. Fiatal koromban angolt szerettem volna tanulni. Azért is jöttem el a templomba. Akkoriban Karl Engelmohr misszionárius szolgált itt, és én nemcsak angolul tanultam meg. Megismertem Jézust is, és

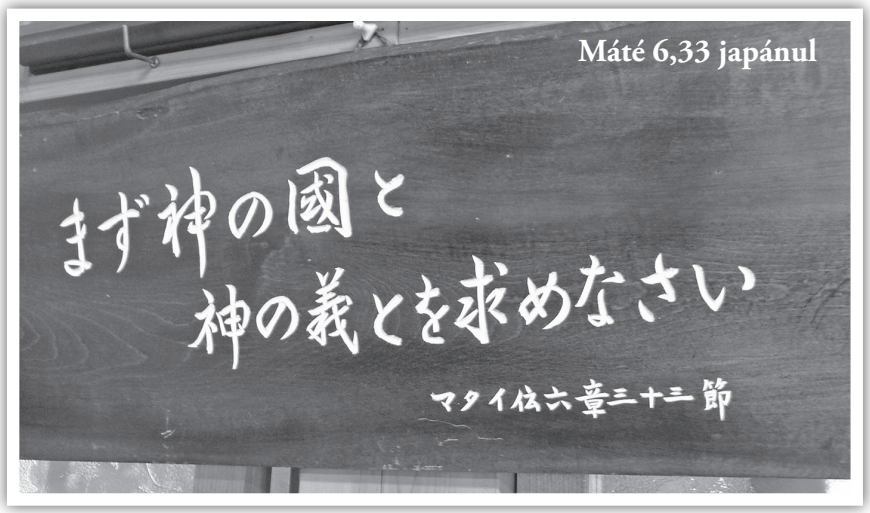

17 évesen elfogadtam Őt Uramnak és Megváltómnak. Gyülekezeti feladataim közé tartozik az istentisztelet levezetése, ezen kívül gyülekezeti elöljáró és pénztáros is vagyok. Gyakran szállítok olyan embereket az autómmal, akik egyébként nem tudnának az istentiszteletre eljönni. Feleségemmel együtt a Gedeon Társaság önkéntes tagjaiként is szolgálunk.[1]

Az édesanya:

Az én nevem Chieko [csieko]. 63 éves vagyok, nemrég még dolgoztam. Ha időm engedi, szívesen tánco-

[1] A nemzetközi társaságnak számos kontinensen vannak nemzeti szervezetei, így Magyarországon is. Célja a Biblia részleteinek kiadása különböző nyelveken, olyan többnyelvű kiadványok formájában is, amelyek a legkülönbözőbb helyeken, szállodákban, börtönökben, kórházakban ápolóknak, diákoknak, katonáknak, raboknak állnak a rendelkezésükre. A zsoltárokkal és példabeszédekkel kiegészített evangéliumot kizárólag ingyenesen, önkéntesek bevonásával terjesztik.

lok egy Hawaiiról származó táncot, a hulát. Szeretem a klasszikus zenét, és szívesen olvasok. Kicsi korom óta a Biblia és a gyülekezet fontos szerepet játszik az életemben. 25 évesen keresztelkedtem meg. A gyülekezetben sok mindent csinálok: intézem a hivatalos levelezést, időpontot egyeztetek a vendég-igehirdetőkkel, elintézem a gyülekezeti vásárlásokat. Nagyon szeretek főzni is, ezért az istentisztelet után mindenkit, aki ott tud maradni, megvendégelünk.

A fiú:

A nevem Kenji [kendzsi]. 26 éves vagyok. Miután befejeztem az egyetemet, a városban kezdtem el dolgozni. Szeretek túrázni és angol nyelven beszélgetni. Nagyon szeretnék egyszer eljutni Kanadába, hogy láthassam a sarki fényt. Minden hatással volt rám, amit a vasárnapi iskolában, az istentiszteleteken és a keresztyén csendesheteken hallottam. Így megérthettem, hogy Jézus szenvedett a bűneimért, és ezt az ajándékot szerettem volna elfogadni. Végül 18 éves koromban döntöttem Jézus mellett. A mi kis gyülekezetünkben szívesen mondok el egy-egy bibliai történetet a gyermekeknek, vezetem az istentiszteletet, és gitárral kísérem az éneklést. Szombatonként gyakran szolgálok diákok között különböző keresztyén diákkörökben.

Sok erőt merítünk mi is az Ishihara család fáradhatatlan szolgálatai nyomán. Követendő példa lett előlem az, amilyen kitartóan szolgálják Istent. Hűségesek a kis és a nagy feladatokban egyaránt, hűségesek az adakozásban, valamint az imádkozásban, és hűségesen ápolják a kapcsolatot sok-sok emberrel.

Az egyik csütörtök reggel bibliaórára és imaközösségre jövünk össze. Megkérdezem Ishihara asszonytól, hogy érzi magát. – Boldog vagyok – mondja. Válasza nagyon elgondolkodtat. Az elmúlt évben ugyanis mellrákot állapítottak meg nála. Novemberben meg is műtötték, és azóta kemoterápiára kell járnia. Parókát kell hordania, de nem csak a mellékhatások eredményeképp, és nem csak az utóbbi időben. Fiával együtt már hosszú évek óta hordanak parókát egy öröklött betegség miatt. Férje is egészségi gondok miatt ment idejekorán nyugdíjba. Ráadásul a tornádó az elmúlt nyáron törte be nemrég épült házuk ablakait!

Mindig mélyen megérint ennek a családnak Isten iránti hűsége és szeretete. Pedig olyan vidéken élnek, ahol mindent áthat a buddhizmus és a sintoizmus. Annak ellenére, hogy komoly próbák alatt roskadoznak, kitartó hűséggel ragaszkodnak Jézushoz.

Paul Deitenbeck, az ismert német lelkész-író fogalmazott egyszer így: „Nagyon fontos, hogy az Isten által elhívott emberek Istent az általa kijelölt helyükön és a tőle kapott adottságaikkal szolgálják."

A Józsué 24,14-ben ezt olvassuk: *„Most azért az Urat féljétek, és őt szolgáljátok tökéletesen és igazán*!" Az Ishihara család tiszta szívből követi ezt a parancsot.

Urunk, köszönjük neked, *hogy Te a japán embereket is szereted, és a Schlotz családot elküldted hozzájuk, hogy hirdessék nekik az örömhírt. Köszönjük, hogy az Ishihara család megtérhetett hozzád, és hűségesen szolgálnak. Kérünk, hogy az ő vidékükön is sokan meghallják a Te hívásodat.*

Susanne Schlotz

Susanne és Peter Schlotz 1992 óta szolgálnak Japánban. Evangéliumi gyülekezetek munkáját segítik.

Ecuador:

A Leghatalmasabb ÚR szolgálatában

Amikor arra a kérdésre keressük a választ, hogy Kié az életem?, mi sem kézenfekvőbb, mint megkérdezni néhány fiatalt, akik úgy döntöttek, hogy jelentkeznek egyéves missziós programunkra, és ezt az évüket teljesen Isten rendelkezésére bocsátják. Ezért szeretnénk most a 2012/13-as ecuadori Impact[1]-csapat nyolc résztvevőjét megszólaltatni.

Az ecuadori keresztyének életében mi volt rád nagy hatással?

Miri: Mindig meghat, hogy az itteni keresztyének mennyire szeretik Istent. Ezt abból is látom, ahogy a fontossági sorrendet felállítják maguknak, és hogy milyen nagy lelkesedéssel vetik bele magukat a gyülekezeti szolgálatba.

Widi: Nem kötnek kompromisszumokat, és ami a hitüket illeti, világos irányvonalakat követnek. Az ecuadoriak nem „vasárnapi keresztyének".

Michi: Engem az alázatuk és az odaszánt életük fogott meg.

Chrissi: Szüntelenül Isten akaratát keresik az életükben.

Sarah: Rám főleg a lelkipásztor volt nagy hatással. Ő nem csupán egy teljes idejű munkatárs. Egész életét meghatározza a „lelkipásztorság". Egészen nyilvánvaló, hogy nála Isten áll az első helyen. A családja pedig mindenben támogatja. Nagyon megdöbbentett az egyik gyülekezeti fiatal példája is. Semmi pénze nincs, ezért nem tud adományt adni. Helyette az idejéből „adakozik" Isten ügyére. Egyszerűen hihetetlen, hogy milyen sokféle módon szolgál.

Megérthetted-e valamilyen esemény kapcsán, hogy Isten az Ő országát veled, de akár nélküled is építi?

Cati: Rainer és Katharina Kröger misszionáriusokkal négyen az Impact-csapatból tábort szerveztünk Litában[2], ahová a környékbeli falvakból vártunk gyermekeket. A tábor indulását megelőző napon a Litába vezető utat elzárta egy kőomlás, ezért járhatatlanná vált. Ráadásul sok szülő nem akarta gyermekét elengedni, mivel féltették őket. A tábor első napjának reggelén csüggedten és csalódottan állapítottuk meg, hogy most már biztosan elmarad a tábor. Megértettük, hogy nem tudjuk befolyásolni a dolgokat, nem rajtunk múlik, lesz-e tábor vagy sem. Akkor mi, a négy impactes lelombozódva tettünk egy sétát a közeli parkban, és séta közben imádkoztunk. Kis idő múlva telefonhívás érkezett Rainer Krögertől: talált egy házat Ibarrában, ahol megtarthatjuk a tábort.

Sarah: Amikor a gyerekekért mentünk a környező falvakba, mindegyik útra készen, becsomagolt bőrönddel várt ránk, ami errefelé egyáltalán nem jellemző. Az egészet csodálatos imameghallgatásként éltük át.

Hannah: Az egyik helyen hetente tartottunk gyermekórát és ifi alkalmat. Egy idő után, többszöri hívogatás és látogatás ellenére, a fiatalok teljesen elmaradtak. Tisztában voltunk azzal, hogy többet már nem tehetünk az ügyért, ezért beszüntettük az ifit, és Istenre bíztuk a továbbiakat.

Aztán egyszer csak, az egyik gyerekóra után megjelentek a fiatalok, és megkérdezték, nem tartanánk-e nekik ismét ifi alkalmat.

Michi: Ibarrában, az egyik iskolában az igazgatónő betiltotta az iskolai gyerekklubot. Gondolkodóba estünk, hogy terem híján tudjuk-e egyáltalán folytatni az alkalmakat, amikor kinyílt előttünk egy ajtó, és a klub helyszínét a közösségi házba tehettük át.

Sarah: Jelenleg Isten minket itt, Ecuadorban használ, velünk építi az Ő országát, de tudjuk, hogy folytatni fogja az építést akkor is, amikor mi már nem leszünk itt.

Mit jelent neked a kifejezés: Isten dicsőségére élni?

Michi: Önzetlenséget.

Tabea: Nem azt figyelem, hogy mi a jó nekem, hanem azt, hogy mit tehetek másokért. Amikor olyan felada-

[1] Az Impact-programról újságunk 2. oldalán olvashatnak!

[2] Lita egy kis falu Ecuador északi részén, a kolumbiai határ közelében. Litában működik az LM konferencia-telepe. Sok csendeshetet és tábort tartanak ott fiataloknak, ill. gyermekeknek.

tot kapok, amelyben nem én vagyok „reflektorfényben", nem gondolom azt, hogy többet érdemelnék, hanem a háttérben is szeretettel, örömmel és békességgel teszem a dolgomat. Ha megdicsérnek, hálával elfogadom, de a „sikert" Istennek tulajdonítom, és neki adom tovább a dicséretet.

Hannah: Jó lenne, ha mások meglátnák bennem Isten szeretetét, például amikor szeretettel fordulok másokhoz, vagy megbocsátok nekik.

Chrissi: Nekem azt jelenti, hogy szeretem Istent és úgy szeretem a felebarátaimat, mint magamat.

Szerinted miből láthatják meg mások, hogy Jézushoz tartozol, és Övé az életed?

Miri: Azt gondolom, minden azon múlik, hogy Jézus bennem él-e hit által, és hogy a vele való kapcsolatom rendben van-e. Ha teret engedek Jézusnak, munkálkodni tud bennem. Ezt pedig mások is észre fogják venni.

Widi: Szerintem a hitelesség nagyon fontos, hogy legyünk „valódiak".

Sarah: Egyetlen mosoly sokat jelenthet… azzal is megmutathatjuk Jézus szeretetét, ha minden emberhez kedvesen viszonyulunk. Azt is éreztetnünk kell velük, hogy értékesek a szemünkben.

Tabea: Mi, keresztyének szabadok vagyunk, ezért nem kell azon görcsölnünk, hogy hogyan alakul az életünk. Nyugodtabb, felszabadultabb életünk lehet, mert nem kell a létbizonytalanságtól félnünk, hiszen Jézus mindig a gondunkat viseli, figyel ránk, segít, és egyszer majd megérkezünk a mennybe. Egy ecuadori asszony nemrég Németországban járt, és a német keresztyénekkel kapcsolatban a következőket mondta: „Németországban arról lehet a hívőket felismerni, hogy jó légkörük van, nagyon barátságosak, és készek voltak nekem segíteni."

Te hogyan akarod megmutatni, hogy életed a missziós év letelte után továbbra is Istené?

Widi: Amennyire lehetséges, szeretném az itt tanultakat Németországban is használni. Például szeretni akarom a körülöttem élő embereket, és beszélni akarok nekik Jézusról. Ehhez korábban nem volt bátorságom.

Miri: A helyzetet nagyban megkönnyíti, ha már az elején kiderül, hogy keresztyén vagyok. Az új barátságoknál különösen is fontos ez. Mindenképpen szeretnék sok embernek beszélni erről az évről.

Tabea: Először is azt, amit itt tanultam Istenről, úgy akarom elraktározni, mint ami a valóság. Aztán szeretném hazavinni Németországba, és beépíteni az életembe. Szeretném megadni Istennek az Őt megillető helyet.

A 2012/13-as Impact-csapat humoros, de mély tartalmú, evangélizáló karácsonyi színdarabot írt, amelyet az adventi időszakban kilenc alkalommal adtak elő. Azt szerették volna elmondani a hallgatóságnak, hogy mindenki jöhet Jézushoz, és mindenki élhet Ővele. Mivel Jézus szeretne mindenkivel kapcsolatba kerülni, mindegy, ki milyen kulturális vagy etnikai háttérből jön, gazdag-e vagy szegény, gyerek-e vagy felnőtt. Ezt a sokszínűséget a közönség is tükrözte. Voltak a hallgatóság soraiban őslakos indiánok, afro-ecuadoriak, meszticek, gyermekek, felnőttek, idősek, szegények és gazdagok.

Hannah: Szeretnék mindig mindenért hálás lenni.

Cati: Szeretnék az új lakóhelyemen egy gyülekezetet keresni, ahol továbbra is szolgálhatok.

Hogyan dicsőíthetjük Istent a munkahelyünkön vagy az iskolában, ahol tanulunk?

Tabea: Az a fontos, hogy érte éljünk, és ott szolgáljunk neki, ahová Ő állított.

Chrissi: A legkülönfélébb munkahelyeken dicsőíthetjük Őt. Isten mindenütt tud minket használni.

Miri: Mindig készen kell állnom arra, hogy Isten használhasson.

Mi késztet arra, hogy Istenért és Istennel éljél?

Cati: A cél! Az, hogy egy nap Istennél leszek. Ő ad értelmet az életünknek, és Ő ajándékoz meg örömmel.

Michi: Isten meg nem érdemelt jósága, az Ő nagy ajándéka.

Chrissi: Az, hogy reménységünk lehet az életben.

Widi: Az a legjobb, hogy mindent az örökkévalóság szemszögéből szemlélhetünk. Szeretnék erről olyan lelkesen beszélni, hogy másokat is „megfertőzzek", és így minél több embert vihessek magammal a mennyországba.

Hannah: Szeretnék példakép lenni másoknak, hogy az életemet látva mások is Jézussal akarjanak élni.

Miri: Minden, amit Istennel átéltem, újra meg újra arra tanít, hogy bátran bízzam rá magamat. Nyugodtan ráhagyatkozhatom, ezért a jövőben is vele akarok élni.

Michi: Feltehetjük a kérdést, hogy egy keresztyénnek miért kell aktív életet élnie. Miért ne lazíthatnánk a mindennapokban? A válasz igen egyszerű: A legjobb bizonyságtétel a mi életünk, és egy tevékeny keresztyén nagyobb hatással van a körülötte élőkre.

Widi: A szeretet, mert a szeretet semmit sem tart meg magának, hanem mindig a másiknak ad.

Az interjút Andreas és Donata Schiller készítette.

Adjunk hálát ezekért a fiatalokért, *akik életükből egy évet teljesen Jézus Krisztus szolgálatára szántak. Bárcsak hívna el közülük némelyeket teljes idejű missziói szolgálatra is. Imádkozzunk azért, hogy Magyarországról is legyenek fiatalok, akik részt tudnának venni egy IMPACT bevetésen!*

Andreas és Donata Schiller

Andreas és Donata Schiller 2012 augusztusa óta élnek Ecuador egyik városában, Ibarrában. Ifjúsági munkában tevékenykednek, illetve ők irányítják az évenként ideérkező Impact-csoportokat.

„Köszönöm Úr Jézus, hogy mostantól a barátom vagy, mert hát nekem nincs túl sok barátom”

Németország:

Nem egyszerű, viszont jobb!

Csodálatos, amikor megláthatom, hogy egy kisgyermek rábízza magát Jézusra. Különösen is azért, mert a statisztikák szerint itt, Németországban a keresztyének 80%-a gyermekkorában jutott hitre, vagy gyermekkorában szerzett jó élményeket a keresztyén hittel kapcsolatban.

Amikor gyermekheteken szolgálok, mindig hívom a gyermekeket, hogy adják át életüket az Úr Jézusnak. Legtöbbször csak egy néhányan jönnek oda hozzám, hogy válaszoljanak a meghívásomra, vagy inkább Isten meghívására. Mindig megmelengeti a szívemet, amikor egy kisgyermek megteszi ezt a fontos lépést, és a saját szavaival el is mondja válaszát Istennek. Élesen él emlékezetemben egy kisfiú, aki így imádkozott: „Köszönöm Úr Jézus, hogy mostantól a barátom vagy, mert hát nekem nincs túl sok barátom”. Az ilyen pillanatok feledtetik velem az akadályokat, nehézségeket, amelyekkel szolgálatom során találkozom, és leírhatatlan örömmel töltenek el.

De persze vannak olyan pillanatok is, amikor felteszem magamnak a kérdést, hogy miért is csinálom, amit csinálok. Miért teszek meg több száz kilométert, hogy eljussak a legeldugottabb helyekre is? Miért cipelek magammal egy csomó doboz evangéliumi irodalmat? Miért töltök hosszú éjszakákat azzal, hogy kitaláljak egy-egy jó bevezetést az áhítataimhoz? Miért tusakodok annyit új, kreatív ötletekért, hogy minél szemléletesebben tudjam elmagyarázni a gyerekeknek az evangéliumot? Miért kell minden gyerekhét előtt átélnem ugyanazokat a feszültségeket, a sok idegeskedést? És miért engedi meg Isten, hogy az autómmal mindig akkor történjen valami, amikor éppen szolgálatokra megyek? Hát a három nyest okozta kár, egy tönkrement kézifék és egy baleset még nem elég? És miért kellett két éven belül kétszer is idegbecsípődést kapnom? Ha egyszer Jézusért vagyok úton, nem lehetne engem ezektől megőrizni?

Néha azon töprengek, nem lenne-e kényelmesebb újra óvónéniként dolgoznom… az óvodában lenni és nevelőnőként dolgozni....? Akkor legalább kötött munkaidőm, magasabb fizetésem és valószínűleg kevesebb kísértésem lenne!

Én azonban egyszer úgy döntöttem, hogy ezt az utat járom, amely talán nem olyan egyszerű, viszont jobb. Jobb, mert én már az Úr Jézusé vagyok. Egész életemmel Őt szeretném szolgálni, és mindennel, amit teszek, Őt szeretném dicsőíteni. A gyerekmissziós munkatársakkal együtt azért imádkozunk, hogy egyre kevésbé akarjunk függni az emberek véleményétől és a saját vágyainktól, ugyanakkor egyre inkább vágyjunk azt tenni, amit Isten akar, és ami Őt dicsőíti. Hálásak vagyunk, ha Isten arra használ minket, hogy a gyermekek egyre jobban megismerjék Őt, és ör-

vendezünk, amikor láthatjuk, hogyan tanulgatják a kicsinyek az Úr Jézust szeretni. De tisztában vagyok azzal, hogy Istennek, az Ő országa építéséhez nincsen rám szüksége. Nélkülem is véghez tudja vinni tervét. Ezt akkor értettem meg, amikor egy-egy betegség miatt hosszabb időre ki kellett állnom a szolgálatból. Ezért is tekintem ajándéknak, ha Isten mégis használ engem, az Ő országát velem akarja építeni.

Köszönjük meg Istennek, *hogy neki a gyermekek ugyanolyan fontosak, mint a felnőttek, és nekik is tud kegyelemből új életet ajándékozni. Áldja meg Carolin szolgálatát a gyermekek között, és a GO német gyermeklap összeállításához is adjon neki bölcsességet és jó ötleteket.*

Carolin Widmaier

a Liebenzelli Misszió egyik gyermekmunkása. 2013 januárja óta fele idejében a gyermekközpontban szolgál, fele idejében a GO gyermekújságot szerkeszti.

Hát nem az a legnagyobb boldogság, hogy életünk az Ő kezében van, és hozzá tartozunk?

Banglades:

Minden csak a sors játéka lenne?

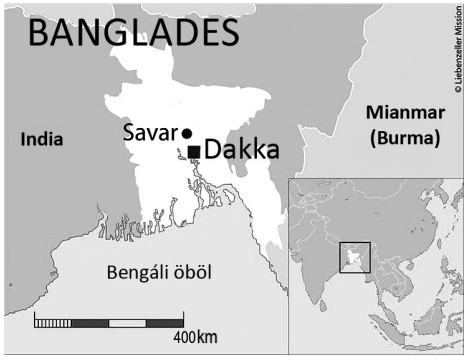

Amikor azon a témán gondolkoztam, hogy Kié az életem?, az a borzalmas szerencsétlenség jutott eszembe, amely Savarban, a fővárostól, Dakkától nem messze történt. 2013. április 24-én összeomlott egy nyolcemeletes épület, és 1127 ember vesztette életét.

Sokan, akik túlélték a tragédiát, maradandó károsodást szenvedtek. Bele kellett törődniük, hogy életük hátralévő részét láb vagy kéz nélkül kell leélniük. A balesetet megelőző napon hivatalosan is életveszélyesnek nyilvánították az épületet. Ennek ellenére a ruhaüzem vezetősége különféle indokokra hivatkozva arra kényszerítette a dolgozókat, hogy vegyék fel a munkát. A munkaadók az esedékes fizetésre, a munkahely és egyben a megélhetés elvesztésének lehetőségére, illetve az esedékes szállítási határidő betartására hivatkoztak. Így aztán a munkások belementek abba, hogy bezárják őket az üzembe, kockáztatták az életüket, és megadták magukat a helyzetnek, illetve a körülményeknek. Miután az épület összedőlt, a tulajdonos megpróbált külföldre menekülni, hogy mentse a bőrét, és elkerülje a felelősségre vonást.

Sok száz embert sikerült a romok alól élve kimenteni. Közéjük tartozott egy fiatal nő is, akit Reshmának hívnak. A várakozásokkal ellentétben életben volt, amikor 17 nap után megtalálták. A nála lévő keksz és víz tartotta benne a lelket ennyi időn át. Hatalmas üdvrivalgás fogadta, amikor a felszínre hozták! De milyen mély volt a bánata azoknak, akik szeretteiket már csak holtan láthatták viszont!

A nap 24 órájában dolgoztak a mentőmunkások, sokszor életük kockáztatásával. Nagy tragédiaként élték meg, amikor mentés közben tűz ütött ki, és egyikőjük az életét vesztette. Minden fáradozásuk és erőfeszítésük ellenére nem tudtak minden embert élve kihozni. Voltak áldozatok, akiknek az élete csak egy hajszálon függött: megmenekülésük azon múlt, hogy időben kaptak-e emberi, illetve orvosi segítséget. Ez eszembe juttatta a 2007-es bangladesi katasztrófát, amikor a Sider nevű ciklon csapott le az országra. Akkor is több ezren veszítették el hozzátartozóikat, otthonukat, mindenüket. Kié hát az életem? Minden csak a sors játékán, a körülményeken, az adott helyzeten, a természet erőin, a munkaadókon, a család iránti kötelességvállaláson, a mentőalakulatokon vagy az orvosokon múlna?

Ha azokra az évekre gondolok, amelyeket az ország északi részén töltöttem, mindig eszembe jut az indiai határ mentén élő törzsek helyzete. Azt láttuk, hogy a nagybirtokosok teljes függőségben tartották az ott élő törzsek tagjait. Egy napszámos mesélte nekem, hogy a nehéz időkben, amikor alig lehetett munkát kapni, az egyik nagybirtokos alkalmazta őt: a földjén kezdett dolgoznia elég kevés pénzért. Kölcsönt is vett fel tőle, hogy gondoskodni tudjon a családjáról. Amikor eljött a rizsaratás

ideje, hiába tudott volna jobban fizető munkát vállalni, addigi munkaadójánál kellett továbbra is kevés pénzért dolgoznia, hogy az adósságát kiegyenlítse. Így, sok más sorstársával egyetemben, olyan ördögi körbe került, amelyből aligha tud majd kiszállni.

Egész élete a nagybirtokostól függött: beleszólt a családi életükbe, a gyerekei taníttatásába, ő határozta meg a lakhatási jogokat és ellenőrizte vagyoni helyzetüket. Ez a kapcsolat szinte már a hűbériség határait súrolja. De a mi társadalmunkban is találkozunk hasonló helyzetekkel, amikor a főnök rendelkezik a beosztott szabadidejével, az ő szava dönt házassági és etikai kérdésekben, és a jó fizetés vezérli a hétköznapi életet is. A feleségemnek, Reginének mondta el egy asszony, aki egy családtervezést népszerűsítő szervezetben dolgozott, hogy a harmadik gyermekét azért vetette el, hogy megtarthassa az állását. A szervezet ugyanis két gyermeknél húzta meg a határt.

Egy másik esetben az történt, hogy egy gyermekeit egyedül nevelő édesanyának azzal a feltétellel ajánlottak állást, ha a testét is rendelkezésre bocsátja. Az újságban időről időre olvasunk olyan háztartásbeli alkalmazottakról, akiket a munkaadó és annak családja bántalmaz: bezárják, megverik őket, vagy forró tárgyakkal égési sérüléseket okoznak nekik.

Bangladesben történt, hogy egy fiatal nőt, aki az egyik északi törzs tagja, kiközvetítettek háztartási alkalmazottnak egy dakkai családhoz. Amikor már nem bírta tovább, elmenekült, és haza akart térni a családjához. A buszpályaudvaron emberkereskedők figyeltek fel rá, és látva elveszettségét, felkínálták neki a „segítségüket". Felszálltak vele egy buszra, amelyik északra ment, de ott nem állt meg, hanem tovább vitte az indiai határhoz. Amikor a busz megállt egy gyorsétteremnél, voltak ott emberek az ő törzséből, akiknek feltűnt ő is meg a kíséréi is. Szóba elegyedtek vele a saját törzsi nyelvükön, és sikerült őt ebből a helyzetből kimenteniük. Különben Indiában minden bizonnyal eladták volna.

Kié tehát az életem? Egy nagybirtokosé, a főnökömé, a munkaadómé, a magasabb társadalmi osztályhoz tartozó családoké, olyanoké, akik rosszat akarnak, vagy olyanoké, akiket csak az érdekel, hogy hasznot húzhatnak belőlem?

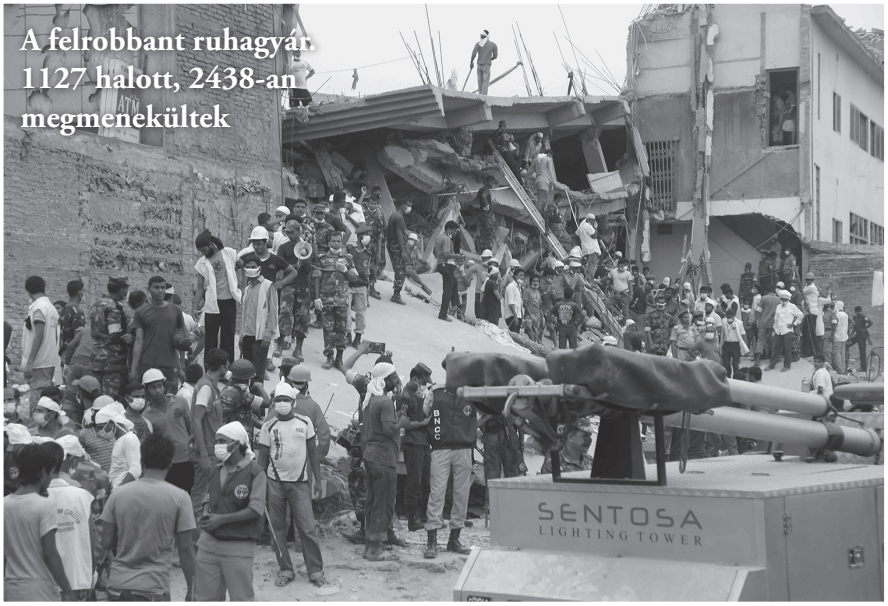

A felrobbant ruhagyár. 1127 halott, 2438-an megmenekültek

A bangladesi partriarchális társadalomban gyakran a szülők, a nagyszülők, az idősebb fivér, az egyik nagybácsi, az igazgató vagy szponzor dönt egy fiatal helyett a párválasztással, házassággal, gyermekvállalással, munkahellyel vagy továbbtanulással kapcsolatban. Ezért a fiatalok gyakran lemondanak saját vágyaikról, elképzeléseikről, csak hogy a család becsületén vagy társadalmi pozícióján ne essen csorba.

Kié az életem? A családé, a rokonoké, a kulturális körülményeké, amelyek megkötik az embereket, a társadalomban elfoglalt helyé vagy a család becsületéé?

Kié az életem? Ez a kérdés akkor is időszerűvé válik, amikor kilépünk az utcára, és kitesszük magunkat azoknak a veszélyeknek, amelyek az utcai közlekedésben várnak ránk. De még inkább fontos tudnunk a választ, amikor bizonyos csoportosulások váratlanul demonstrálni kezdenek. Gondolok itt például azokra a napokra, amikor a szállítási vállalatok sztrájkja alkalmával járműveket tartóztatnak fel és rongálnak meg, vagy benzinnel locsolnak le, és gyújtanak fel. Néha alig sikerül az embereknek kijutniuk az égő járművekből.

Kié az életem? Az állandó félelemé, mert rettegünk a terroristáktól és a merényletektől vagy az olyan emberektől, akik ártani tudnak nekünk?

Örülök annak, hogy az életemre úgy tekinthetek, mint Isten ajándékára. Az én életem Istené és az enyém. Meghatározott időre kaptam azzal a lehetőséggel és egyben küldetéssel, hogy

Életbevágóan fontos!

Bangladesben egy keresztyén temető nem éppen a legnépszerűbb hely! Egy napszámos azt a megbízást kapta, hogy ott is nyírja le a füvet. Mivel egyedül volt, elfogta a félelem, és elmenekült. Az ő hite szerint gonosz szellemek keríthették volna hatalmukba. Ezért életbevágóan fontos Bangladesben is tudni azt, hogy kié az életem!

a legjobbat hozzam ki belőle, és aztán az Ő ügyének szenteljem. Ezzel kapcsolatban fontossá vált számomra az Ézsaiás 43,1 ígérete: *„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”*

Az Övéi vagyunk terveinkkel, elképzeléseinkkel, vágyainkkal, félelmeinkkel, kételyeinkkel, sőt még a kudarcainkkal együtt is, továbbá adottságainkkal és korlátainkkal együtt, tudván tudva, hogy nem vagyunk kiszolgáltatva sem embereknek, sem helyzeteknek. Épp ellenkezőleg: Isten velem van, és jön velem az úton. Hát nem az a legnagyobb boldogság, hogy életünk az Ő kezében van, és hozzá tartozunk?

Imádkozzunk azokért az emberekért, *akik a katasztrófában elveszítették hozzátartozóikat. Bárcsak odafordulnának az élő Istenhez, hogy vigasztalást, örök életet találjanak nála. Imádkozzunk a Bangladesben szolgáló misszionáriusokért is: adjon az Úr bölcsességet, együttérzést, tapintatot, amikor beszélgetnek az emberekkel. Őrizze meg őket otthonukban és amikor útra kelnek.*

Michael és Regine Kestner

1985 óta misszionáriusok Bangladesben. Gyülekezeti munkát végeznek és munkatársakat képeznek

Ha minden önmagamtól, vagy attól függne, amit tudok, illetve amit nem tudok, az életem inkább egy hullámvasútra hasonlítana: egyszer fenn, egyszer lenn, amíg csak rosszul nem leszek.

Németország:

Mi tölti ki az életemet?

– Tulajdonképpen mivel telnek a hétköznapjaid?

Valami ilyesmit kérdezett egyszer tőlem egy fiatalember. Egy lelkésznél kézenfekvő a válasz: foglalkozásából adódóan különböző területeket lát el, megbeszéléseket folytat stb. Misszionáriusként viszont nem számolhatok be arról, hogy egy gyülekezetet kellene felelősen vezetnem. Csakugyan, mivel is telik az időm, amelyet Istentől kaptam, és amellyel el is kell majd neki számolnom?

Valójában sok olyat is teszek, mint egy gyülekezeti lelkész. Elvégre nem az van, hogy megyek a saját fejem után, és azt teszem, amit kigondoltam. Én is tartozom egy gyülekezethez, egy munkacsoporthoz, különböző szervezetekhez, amelyek a bevándorlókkal foglalkoznak. Az én hétköznapjaimat is kitölti az internetes levelezés, a sok megbeszélés, igeszolgálat stb.

Mindez azonban csak a körítés. A központi kérdés az, hogy miképpen tudok kapcsolatokat építeni olyanokkal, akik muzulmán háttérből jönnek. Hogyan tudok velük beszélgetést kezdeményezni a hitről? Érzékelem, milyen sokan bíznak bennem és abban, hogy legalább a mi köreinkben lesznek olyan muzulmánok, akik hitre jutnak Jézusban. Mindig mély benyomást tesz rám a sok adomány, amely hónapról hónapra beérkezik a Liebenzelli Misszióhoz és azt segíti elő, hogy a világ különböző pontjain élő kollégáim és én a lehető legtöbb időt tudjuk a szolgálatra fordítani.

Talán rám vetítenek valamit? Hőst látnak bennem, aki betölti reménységüket, megvalósítja álmukat? Azt az álmot, amelyet ők maguk nem mernek álmodni, hanem inkább bennem reménykednek, hogy majd én beteljesítem azt? Nem úgy van ez, hogy minél szkeptikusabb egy gyülekezet a muszlimokkal szemben, mert nem nagyon hisz abban, hogy ők is megtérhetnek, és minél gyengébbnek érzi magát ahhoz, hogy kapcsolatot kezdeményezzen velük, annál magasabb piedesztálra emel engem? Íme, egy főállású misszionárius, majd ő elvégzi a munkát helyettünk… De vajon nem ez is egy útja annak, hogy valaki a maga felelőssége alól kibújhasson?

Mindeközben én naponta szembesülök azzal, hogy teljesen hétköznapi figura vagyok. Egy szürke egér, aki, miközben élem az életemet, és próbálok kapcsolatot kezdeményezni a muzulmánokkal, beleütközöm a magam határaiba, korlátaiba, akárcsak bármelyik másik keresztyén. Vagyis nem tudom azt kipótolni, amit a gyülekezet nem tud elvégezni, vagy amihez nincs elég hite. *„Itt az éltem Jézusom, Ím tenéked átadom”*[1] – ez az éneksor éppen úgy érvényes ránk, főállású misszionáriusokra, mint minden gyülekezeti tagra. Nincs különbség. Nekem sincs nagyobb lelki képességem, hatalmam kapcsolatba kerülni muzulmánokkal, mint bárkinek, aki magát Jézus követőjének vallja.

[1] Hallelujah! 83. ének

És mégis: Olyan valaki vagyok, aki időt kaptam ajándékba. Akinek egy gyülekezet és egy missziós szervezet vezetősége bizalmat szavazott. Akit végső soron maga Isten hívott el egy felelősségteljes küldetésre. Aki megtapasztalhatta, hogy valóban létezik olyan, hogy elhívás. Hiszen Isten az, aki megszólít, aki fellelkesít, és aki soha többé nem enged el magától.

Mivel Ő gyújtotta meg bennem a lángot, gondosan megtervezem, hogy hogyan töltsem az időt a fiatal muzulmánokkal. Gyülekezeten kívüli ifjúsági munkába kezdek, ehhez zenés programokat is tervezek, és elkezdem építeni a kapcsolatokat. Nemzetközi istentiszteleteket rendezünk. Minél több és ígéretesebb kezdeményezésről tudok beszámolni, annál elégedettebbek a misszió barátai, és annál jobb a helyzet. Sokan legalább is így gondolkoznak.

De vajon az én életemet tényleg az tölti ki, hogy számon tartom, mennyi mindent csinálok, és milyen kézzelfogható eredményeket tudok felmutatni? És vajon az én aktív életem önmagában elég-e ahhoz, hogy muzulmánok Jézushoz találjanak? Minél több mindent csinálok, annál inkább megértem: Nem, ez egészen bizonyosan nem így van! Ha minden önmagamtól, vagy attól függne, amit tudok, illetve amit nem tudok, az életem inkább egy hullámvasútra hasonlítana: egyszer fenn, egyszer lenn, amíg csak rosszul nem leszek.

Életemet nem az én cselekedeteim, hanem Isten tettei töltik ki. Azért tudok talpon maradni, mert látom, mennyire szereti az embereket, és köztük engem is. Nem az a döntő, hogy én ki vagyok, és én mit teszek, hanem az, hogy láthatóvá válik-e Isten szeretete és Igéjének ereje. (El)hivatásomban az a legszebb, hogy láthatom, amint Isten emberekkel együtt embereken munkálkodik. És ebben, természetfölötti módon, Isten egyik eszközeként én is közreműködhetem.

Urunk, köszönjük, *hogy Christian a Te egyik eszközödként közreműködhet a Te szereteted és Igéd erejének láthatóvá tételében. Áldd meg őt a hazájukból kiszakadt és így gyökértelenné vált emberek közötti szolgálatban.*

„Mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod? Az, hogy mind testestül, mind lelkestül nem a magamé, hanem Jézus Krisztusnak, az én hűséges Megváltómnak tulajdona vagyok." (Heidelbergi Káté)

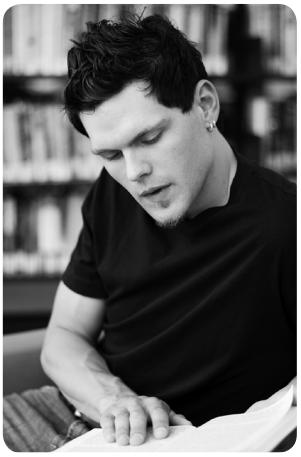

Christian

Christian Németországban bevándorlók között dolgozik.

Olykor hosszú utak és folyamatok kellenek, míg kimondhatjuk: Az életem Istené. De Istennek van ideje kivárni, míg idáig eljutunk.

Oroszország:

Az élet kihívásai

Éppen istentiszteletre készülök. A termet csak az istentiszteletek idejére béreljük, ezért először mindent át kell rendezni: a biliárdasztalt félretolni, a székeket felállítani, az asztalt előkészíteni a teázáshoz. Borisz többnyire korábban jön és segít. Ha még senki sincs itt, röviden beszámol arról, mi történt vele, vagy kérdéseket tesz fel az őt érdeklő dolgokról.

Ma én is kérdezek tőle valamit:

– Borisz, kié az életed?

Rám néz, gondolkozik, aztán így felel:

– Jézusé. Elvégre Ő halt meg értem a kereszten.

Válasza kicsit meglep, de egyben örömmel tölt el.

Istentisztelet után még együtt teázunk. Egyesek az asztalszomszédjukkal beszélgetnek. Amikor egy pillanatra csend áll be, körkérdést teszek fel:

– Kié az életed?

Percnyi gondolkozás után egy asszony így válaszol:

– Istené, Jézusé.

A többiek helyeselnek. Valaki még kiegészíti:

– A családé.

A többiek ismét buzgón helyeselnek.

Minél tovább gondolkozom ezeken a válaszokon, annál inkább csodálkozom. Természetesen ki lehet jelenteni, hogy csak úgy mondták a kérdező kedvéért. Mindig „Jézus" a helyes válasz. De még négy évvel ez-

előtt másként hangzott volna a felelet. Egy olyan országban élünk, ahol a teljesítmény minden. Az embernek addig van értéke, amíg teljesít. Munka és megint csak munka. Pénzt keresni, hogy túlélhessünk. Ezért sok ember az életét a munkához, teljesítményhez köti. Aztán jön a család, ami szintén követelményekkel lép fel. Vannak, akiknek két-három munkahelyük is van, hogy megkeressék a megélhetésre valót. S hogy minden simán menjen, az egészség a fő. Így nem marad idő Jézusról vagy Istenről gondolkodni. – Kié az életem? A válasz tehát: a munkáé, a családé, az egészségé. Ezek a legfontosabb dolgok. További szempont, hogy az évtizedeken át tartó vallástalanítás hatására az emberek életében nincs hely Isten számára. Ő lett a nagy ismeretlen.

Gyülekezetünk most már négy éve rendszeresen találkozik és hallgatja Isten Igéjét. Néhányan otthon is olvassák a Bibliát, és a legtöbben azt mondják: „Ez megváltoztatta a gondolkodásunkat". Istennek helye lett az életükben.

Olykor hosszú utak és folyamatok kellenek, míg kimondhatjuk: Az életem Istené. De Istennek van ideje kivárni, míg idáig eljutunk.

Annak, hogy kié az életem, következményei vannak és látszania is kell. Hogy ezek nem csupán szavak, a gyülekezetben az is mutatja , hogy vásárolnak egy Bibliát azért, hogy elajándékozhassák. Tovább akarják adni, ami nekik maguknak értékes lett.

Jézusé vagyok, mert rábíztam az életemet. Egyszer meghoztam ezt a döntést. Egyébként az életünk tele van meglepetésekkel, kihívásokkal, változásokkal és krízisekkel. Ilyeneket gyakran átélnek a gyülekezetbe járó emberek is. Betegséggel, öregséggel, munkanélküliséggel, házassági problémákkal, hitbeli mélységekkel kell megküzdeniük. Ezek az események hatnak ránk, maguk alá akarnak gyűrni, és irányítani akarnak minket. Milyen jó, hogy az ilyen helyzetekben megújíthatom, megerősíthetem döntésemet, vágyamat: Úr Jézus, legyen tiéd az életem! Egyedül ez adhat a különböző élethelyzetekben ismét bátorságot, bizalmat. Jézusé az életem, és az is marad!

Sabine Matthis

Köszönöm, ha imádkoznak ezért a fiatal gyülekezetért: bárcsak megerősödne, és tagjai nem felejtenék el, hogy életük Jézusé.

Sabine Matthis missziós nővér 2006 óta él Oroszországban. Egy újonnan alakult gyülekezetben szolgál, és vezeti a nők közötti munkát.

265 éves Berjoszovszki, az aranyváros

Oroszországban Berjoszovszkijban találtak először aranyat. Miután 1745-ben Jerofej Markov aranylelőhelyet fedezett fel, 1752-ben bányásztelepülést hoztak létre ezen a helyen. Az Oroszországi Föderáció aranybányászat terén világviszonylatban a negyedik helyen áll. Kereken 200 tonna aranyat termel ki évente.

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban.
Az újságot és külön kérésre a német nyelvű liebenzelli újságokat is (Mission Weltweit és Go! c. gyermeklap) térítésmentesen küldjük.
A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.
Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94
Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: http://www.liebenzell.hu
Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13
Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu